

[Finansministeren.]

forsørgere og ikke-forsørgere. Der er med hensyn til disse fradrag kun sket det, at de omegnskommuner, jeg lige har nævnt, i forslaget er ligestillet med København.

Som følge af at der fra 1948 til 1949 er sket en stigning i indkomstskatterne, ville en uændret forlængelse af udskrivningsreglerne have ført til, at provenuet af indkomstskatten på personer fra skatteåret 1949—50 til skatteåret 1950—51 ville være steget med godt 40 mill. kr., hvoraf som nævnt ca. 15 mill. kr. er medgået til de i december gennemførte lempelser. Netto-stigningen i provenuet bliver noget mindre ved sammenligning mellem finansårene 1949—50 og 1950—51.

De nye bestemmelser, der er foreslået, indeholdes i §§ 35 og 39.

I § 35 gives der regler angående det vederlag, der tilkommer kommunerne for opkrævningen af statsskatten. Dette vederlag udgjorde i henhold til statsskatteoven af 1922 1¼ pct. af de indgåede beløb. Denne regel blev fra og med skatteåret 1940—41 ændret, undtagen forsåvidt angår opkrævningsvederlaget for den ordinære skat af aktieselskaber m. v. For opkrævningen af de andre statsskatter blev vederlaget fastsat til 1 pct. af de indgåede beløb, men dog med den modifikation, at kommunens samlede vederlag mindst skulle udgøre 2 kr. pr. skatteyder og ikke kunne overstige 3 kr. pr. skatteyder. De regler, der på dette område gælder for opkrævningen af statsskatten, gælder i medfør af loven om den fælleskommunale udligningsfond også for opkrævningen af de fælleskommunale skatter.

Under hensyn til den forøgelse af de med skatteopkrævningen forbundne udgifter, som har fundet sted siden 1940—41, må en forhøjelse af vederlaget formentlig anses for påkrævet. Med hensyn til den fælleskommunale indkomst- og formueskat ligger forholdet således, at næsten alle kommuner såvel i 1940—41 som nu får minimumstaksten pr. skatteyder som vederlag for deres opkrævning, således at der altså ikke er sket nogen forhøjelse af deres vederlag for denne opkrævning. For statsskattens vedkommende er forholdet det, at langt de fleste kommuner i dag oppebærer maksimumssatsen pr. skatteyder. Hvor stor udgiftsstigningen ved kommunernes skatteopkrævning er, kan det være vanskeligt at opgøre, og forholdet kan formentlig variere fra kommune til kommune, men man har skønnet, at kommunerne formentlig vil opnå et passende vederlag derved, at mini-

mums- og maksimumssatsen forhøjes til henholdsvis 3 kr. pr. skatteyder og 4 kr. pr. skatteyder. Dette vil faktisk betyde, at næsten alle kommuner får 1 kr. yderligere pr. skatteyder for opkrævningen af den fælleskommunale indkomst- og formueskat, og det yderligere vederlag for disse skatter vil derfor ialt andrage ca. 1,7 mill. kr.

For statsskattens vedkommende kan merudgiften anslås til ca. 1,4 mill. kr.

Ved lovforslagets § 39 er der foreslået en ændret affattelse af statsskatteovens § 44. Denne bestemmelse foreskriver tavshedspligt for de skattepligtige myndigheder og andre med hensyn til de oplysninger om skatteydernes indkomst- og formueforhold, som de kommer til kundskab om under varetagelsen af deres hverv. Gør de sig skyldige i brud på tavshedspligten, er de straffskyldige i henhold til straffelovens § 152. Man har altid lagt vægt på, at alle oplysninger, som skatteyderne lægger frem for skattemyndighederne, behandles som fortrolige — statsskatteovens § 44 pålægger myndighederne „ubrødelig tavshed“. Denne tavshedspligt påhviler også personer, der lejlighedsvis og for en kortere tid engageres af myndighederne til at udføre forskelligt arbejde, f. eks. med skatteberegningen. Hvis myndighederne derimod lader f. eks. skatteberegningens arbejde udføre af en virksomhed, der påtager sig et sådant arbejde, vil de i virksomheden ansatte personer formentlig ikke være omfattet af tavshedspligten og strafansvaret i henhold til § 44. Dette må anses for uheldigt, og den foreslåede ændring i bestemmelsen tager sigte på at udvide bestemmelsen til også at gælde i sådanne tilfælde.

Til slut skal jeg gøre nogle bemærkninger om forslagens afsnit III.

Der er for skatteåret 1950—51 foreslået en forhøjelse på 10 pct. af indkomstskatten til staten af kooperative virksomheder og af foreninger m. v. samt en forhøjelse på 20 pct. af den overordentlige indkomstskat af aktieselskaber m. v. Tilsvarende forhøjelser har været udskrevet i skatteårene 1948—49 og 1949—50; for aktieselskabernes vedkommende også for skatteåret 1947—48. Provenuet af de således foreslåede forhøjelser kan for de kooperative virksomheder anslås til ca. 300 000 kr., for foreninger m. v. til ca. 100 000 kr. og for aktieselskaber til ca. 15 mill. kr.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Jeg skal herefter gøre nogle bemærkninger om lovforslaget vedrørende forbrugsafgifter.